

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

יין מלכות

מאת הרבי מליובאוויטש
בהוצאת קה"ת

שלושה כרכים של ביאורי הרבי לשיעורים היומיים ברמב"ם. מסודרים על-פי ספר 'יד החזקה'. טל' 03-9606018.

הולך בדרך מצוותיך

מאת מאיר הנגבי
בהוצאת מגיד

רעיונות מספר 'דרך מצוותיך' של ה'צמח צדק', על-פי שיעורי הרב עדין אבן-ישראל (שטיינזולץ). 395 עמ'. טל' 02-6330534.

רב - מורה דרך

בעריכת הרב אברהם שמואל בוקיעט
בהוצאת איגוד השלוחים

לקט מתורת הרבי מליובאוויטש בנושא 'עשה לך רב' ועל תפקידו של רב בישראל. 332 עמ'. טל' 054-2255393.

ספר שילה

בעריכת א' מירון, ח' ארליך, י' עציון
בהוצאת שילה הקדומה

ספר אלבומי מהודר על משכן שילה ועל הממצאים שנתגלו במקום. 301 עמ'. טל' 02-8911157.

זמני השבוע

ירושלים תלאביב חיפה בארשבע אילת ניוירוק

כניסת השבת 6:37 6:52 6:44 6:54 6:50 7:24
צאת השבת 7:51 7:54 7:54 7:53 7:48 8:26

המוולד: יום רביעי, 7 בבוקר, 48 דקות ו11 חלקים
ראש חודש אייר: ביום הרביעי וביום החמישי
פרקי אבות: פרק א

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שלחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 073-2480711 • פקס' 03-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

להתווכח אבל להישאר משפחה

אם נבין שהדבק המלכד את כל בני העם היהודי חזק מהמפריד, נישאר עם אחד ומאוחד למרות ההבדלים

כל יהודי נשאר מחובר בטבורו לברית הנצחית שנכרתה בהר סיני

מי ספירת העומר מעלים מחדש מדי שנה בשנה את הלוקח המור ממותם של עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא, על "שלא נהגו כבוד זה בזה". העם היהודי הוכה מכה קשה ביותר, כאשר איבד בפרק זמן קצר את כל שדרת ההנהגה הרוחנית שלו, עד שהגמרא מגדירה את המצב במילים "והיה העולם שומם".

האירוע הזה היה טראומטי כל-כך, עד שחכמינו קבעו את הימים האלה לימי אבל

לדורי דורות. כבר אלפיים שנה אנחנו אבלים בימי ספירת העומר, ובעיקר מנסים להפנים את הלוקח ולטפח אהבת ישראל ויחס של "כבוד זה בזה".

אין 'לא יהודי בשבילי'

הכול מסכימים על חשיבותה של אהבת ישראל, אך האתגר הוא לשמור עליה גם כשמתפתחים חילוקי דעות, וכאשר הזולת עושה דברים שאתה משוכנע כי הם מוטעים.

סודה של אהבת ישראל הוא בביסוס המכנה המשותף, המאחד את כולנו והחזק מכל ההבדלים שיכולים לצוץ בינינו. משפחה שהדבק הפנימי בתוכה חזק ואיתן, יכולה לסבול גם חילוקי דעות קשים. בני המשפחה יכולים להתווכח בחריפות זה עם זה, אבל תמיד הם חשים כי הם בני משפחה אחת. לעומת זה, אם הלכידות המשפחתית נפגעת, דיי בעימות קטן כדי להצית תבערה גדולה.

אף אנו, בני העם היהודי, שייכים למשפחה אחת. הבסיס המאחד את כולנו הוא עובדת היותנו יהודים. אם נבין שהדבק המלכד את כל בני העם היהודי חזק מן המפריד, נישאר עם אחד ומאוחד למרות ההבדלים.

רבים נוטים לתרגם את המושג 'יהודי' למערכת של אמונות, מעשים והתנהגויות. מכאן שמי שאינו עומד בציפיות הללו "הוא לא יהודי בשבילי". התבטאויות מסוג זה נשמעות מכיווניים

כאלה ואחרים; הצד השווה שבהן שכל אחד ואחד מגדיר לעצמו התנהגות מסוימת ככזאת שמוציאה מכלל ישראל את מי שאינו נוהג על-פיה.

יש כאן טעות יסודית. אתה יהודי לא בגלל מה שאתה מאמין, חושב, מדבר או עושה. אתה יהודי מפני שבעצם מהותך אתה יהודי. במונח זה המונח 'יהודי' הוא כמו המושג 'אדם'. גם 'אדם' אינו מתאר מעשים ומחשבות אלא מהות בסיסית שממנה אי-אפשר לברוח. אדם יכול להיות אדם טוב או אדם רע, אבל תמיד יישאר אדם. כך גם יהודי.

באמת אחים

המושג 'יהודי' משמעותו מהות פנימית שמתארת את עצם מהותנו. יהודי אינו יכול להינתק מיהדותו, כשם שאדם אינו יכול לחדול מלהיות אדם. גם יהודי שפורק מעליו עול תורה ומצוות נשאר מחובר בטבורו לברית הנצחית שכרת הקב"ה עם העם היהודי במעמד הר סיני. דווקא משום כך התורה קוראת לו לשוב אליה.

זה הבסיס המלכד את כל בני העם היהודי. אנחנו יכולים לריב ולהתווכח, להיאבק ולהילחם - ועדיין נישאר יהודים, אחים. גם אם איננו יכולים להגיע להסכמה ולהבנה, ואפילו כל אחד חושב על זולתו את הדברים הקשים ביותר, בכל-זאת אנחנו יהודים. הכרה זו היא סוד כוחנו, והיא המאפשרת לנו לאהוב כל יהודי כאח. כי אנחנו באמת אחים.

כלב, דוב וחתול

מקבלים טומאה - כעצמות, קרניים ועור, הטפלים לגופו של בעל החיים ואינם חלק מהותי ממנו.

אדמת קודש

הטלפיים מייצגים גבול החוצץ בין היהודי לבין הגשמיים. רק מי שיודע ליצור הבדלה בינו לבין הגשמיים, בכוחו לרומם את הגשמיים לקדושה. יש להישמר שהרגליים יתבדלו מזוהמת הארץ, בבחינת "רְחַצְתִּי אֶת רַגְלִי, אֵיכָכָה אֶטְנָפֶם". זה עניינן הרוחני של הנעליים - "מֵה יָפֹ פְּעָמָיְךָ בְּנַעְלִים".

רק באדמה קדושה, כמו קרקע בית המקדש, לא נחוצה החציצה בין האדם לגשמיים, אלא להפך. כך נצטווה משה רבנו בעמדו מול הסנה: "שֵׁל נַעְלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עֹמֵד עָלָיו אֲדָמַת קֹדֶשׁ הוּא". במקומות האלו האדמה עצמה מתקדשת ואין חשש שהיהודי ייפגם ממנה. אך בשגרת החולין חובה להישמר ולהשתמש ב'טלפיים'.

(רשימות, חוברת לט)

אמרת השבוע

הנשמה תסבול את הגוף

כשחזר רבי שמלקה מניקלשבורג מנסיעתו הראשונה אל המגיד ממזריטש שאלוהו מכריז: "מה למדת בבית מדרשם של החסידים?".

השיב רבי שמלקה: "למדתי לאכול". תמהו השומעים לפשר דבריו, ורבי שמלקה הסביר: "עד עכשיו עינית את גופי כדי שיסבול את נשמת; עכשיו למדתי איך עושים שנשמת תוכל לסבול את גופי, כמו שכתוב 'ולא תגעל נפשי אתכם'".

פתגם חסידי

"יצר הרע מסוגל לפתות אדם לצום שלושה ימים רצופים, רק כדי שאחרי-כך יתנפל על האוכל ויאכל אותו בתאוה" (ה'שרף' ממוגלניצה)

פיקחותו כדי למלא את תאוות לבו. גם הגמרא מציינת שהכלב "עז פנים".

ואילו הדוב מייצג גשמיות עבה, כבשר הדוב. במשמעות הרוחנית הכוונה, שגם המעטפת החיצונית של האדם, המחשבה הדיבור והמעשה שבאמצעותם הוא מתבטא, גסים. אדם זה יחוש חוסר מנוחה כדוב ויהיה במרדף בלתי-פוסק אחרי מילוי תאוותיו. וכך בזמן שהכלב והחתול מייצגים פגמים בכוחות הרוחניים, הדוב מסמל התמכרות לאכילה ושתייה המעבות את הגוף ודוחקות את הרוחניות.

נחוצה הפרדה

העבודה הרוחנית של היהודי צריכה לזכך את הגשמיות בעזרת הנשמה האלוקית. בלתי אפשרי לעשות זאת במצב של 'חתול', 'כלב' או 'דוב'. התנאי לכשרותו של בעל חיים הוא בהיותו בעל טלפיים.

הטלפיים מכסים את כפות הרגליים של בעלי החיים הטהורים וחוצצים בין הרגל ובין הקרקע. לכן ההלכה היא שטלפי נבלה אינם

בפרשתנו התורה מגדירה את בעלי החיים הטמאים: "כל הולך על כפיו בכל החיה ההולכת על ארבע, טמאים הם לכם". רש"י מפרש: "כגון כלב, דוב וחתול". ולכאורה, הלא רוב בעלי החיים נמנים עם הקבוצה הזאת: הולכים על כפיהם ואין להם טלפיים. מדוע בחר רש"י לציין שלושה אלה דווקא?

אלא החיות הללו מייצגות שלושה פגמים רוחניים שעלולים לפגוע בעבודתו הרוחנית של יהודי. חתול מייצג אדם שכוחות המחשבה שלו לקויים, ועם זה הרגש שלו תקין. הגמרא מציינת ש'חתול אינו מכיר את קונו' - הכשל הוא במודעות, בו בזמן שמידותיו מתקנות, כנאמר בגמרא: "אלמלא לא ניתנה תורה היינו למדין צניעות מחתול".

עזות וגסות

כלב מייצג את התכונה ההפוכה. הוא מוגדר בגמרא "מכיר את קונו", וכן במדרש: "כלב פיקח הוא", אך בה בעת מידותיו פגומות, דבר הנרמז בשמו, "כלב - כולו לב"; וכן "הוא ברשות לבו". המדרש מציין שהכלב מגייס את

מן המעיין

כשרות | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

למי מותר

עם-הארץ אסור לאכול בשר, שנאמר (ויקרא יא,מו) 'זאת תורת הבהמה והעוף'. כל העוסק בתורה מותר לו לאכול בשר בהמה ועוף, וכל שאינו עוסק בתורה אסור לאכול בשר.

(פסחים מט,ב)

היתר הוא החידוש

"זאת החיה אשר תאכלו" (ויקרא יא,ב). התורה התחילה לפרט את מה שמותר לאכול, כי ההנחה הראשונית היא שראוי ורצוי שלא לאכול שום בעל חיים, כפי שאמרו חז"ל "עם-הארץ אסור לאכול בשר". לכן היה צורך להתחיל ב"זאת החיה אשר תאכלו", כי היתר הוא החידוש.

(חתם סופר)

לא הכרחי

אכילת בשר נחשבת מאכל מעודן, שאינו הכרחי לקיומו של האדם, והיא מותרת רק למי שעוסקים בתורה, כדי להרחיב דעתם להצלחת לימודם.

(אגרות-קודש)

מי אומר שצריך

מי אומר שצריכים בכלל בשר? נאמר בגמרא "עם-הארץ אסור לאכול בשר". "אסור" פירושו קשור. הכוונה לומר ש"עם-הארץ" קשור לאכילת בשר דווקא, אבל בעצם אפשר בלעדיו.

(הרבי מהר"ש מליובאוויטש)

תנועה אחת

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור" (ויקרא יא,מו). מפרש רש"י: "בין נשחט חציו של קנה לנשחט רובו". ההבדל בין חציו לרובו הוא במשהו. הדבר תלוי ב'משהו' - תנועה אחת מבדילה בין טהרה לטומאה, בין גן עדן לגיהנום.

(רבי בונם מפשיסחה)

אטימת הלב

"ונטמתם בהם" (ויקרא יא,מג). תנא דבי רבי ישמעאל, עברה מטמטמת לבו של אדם, שנאמר "ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם"; אל תיקרי "ונטמתם" אלא "ונטממתם".

(יומא לט,ב)

משיכה לאיסור

התכונות שהטביעו מאכלים אסורים בגוף האדם גורמות לו להימשך גם אחר דברים אסורים, שעד כה היו נבזים בעיניו לא רק מפני האיסור, אלא גם מצד אנושיות וערכי מוסר.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

ביטול בשישים

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל" (ויקרא יא,מו). הפסוק מתחיל באות ל' ומסתיים באות ל', רמז לדין ביטול איסור בשישים.

(עיטורי תורה)

"ראיתי אותם"

חורף תרע"ח. יבשת אירופה עסוקה בליקוק פצעני מלחמת העולם הראשונה. מחיר הדמים הנורא שגבתה לא פסח על יהודי היבשת, שנרדפו בידי שני הצדדים הלוחמים, ורבים מהם אף אולצו להשתתף במלחמה. לא אחת יהודים מצאו את עצמם בחזית, נלחמים באחיהם מהמדינה השנייה.

מצבן של הקהילות היהודיות אחרי המלחמה היה בכי רע. רבים איבדו קרובי משפחה, ואחרים נאלצו לגלות למקומות זרים כשהם חסרי כול. העוני והרעב היו נחלת הכול.

רבי צבי הירש הלברשטאם מבית צאנז, ששימש אדמו"ר בעיר רודניק שבפולין (אז גליציה), החליט לצאת למסע חזק ועידוד בריכוזי חסידיו. על אף מצבו הבריאותי הרעוע לא נמנע מלצאת לדרך בימי החורף הקשים.

עוד כוונה, נסתר, עמדה מאחורי המסע. האדמו"ר ביקש לערוך ביקור פרידה אצל חסידיו בטרם יסתלק מן העולם. בכמה עיירות אף ציין זאת במפורש, ואולם הדברים לא הובנו, אולי בשל היותו של הרבי בן 68 שנים בלבד. רק כאשר החזיר את נשמתו ליוצרה בחודש אב באותה שנה הבינו חסידיו השבורים את כוונתו.

בין הערים שזכו בביקורו הייתה העיר ריציוב, שרוב תושביה היהודים היו חסידים. פליטים רבים שנעקרו מבתיהם בימי המלחמה מצאו בה מחסה. ארשת פניהם הייתה קודרת. איש איש וסאת צרותיו.

בואו של הצדיק הפיח בהם רוח חיים והצית בנפשם זיק של תקווה. רבים צבאו על הבית שבו התארח, עם פתקאות שנכתבו בדם לבם, וביקשו ישועה בעבורם ובעבור יקיריהם. הרבי נאנח עמם בכאבם, האזין למצוקותיהם, ניחמם וברכם.

בין הבאים היה יהודי ושמו ר' משה ליבר אופר, שנמנה עם חסידיו טריסק. כאשר הגיש לרבי את בקשת הברכה פרץ בבכי מר. "רבי, הושיעני!", קרא בזעקה.

"הירגע נא, יהודי!", השיבו הרבי בקולו הרך. "ראגה בלב איש ישיחנה. ובעזרת ה' תראה את ישועתו כהרף עין!".

ר' משה ליבר הסדיר את נשימותיו והחל לספר. הוא התגורר בעיר קראסנובורד, שהייתה בקו החזית.

הוא עצמו נמלט מהצבא הרוסי, שכן גליציה השתייכה לקיסרות האוסטרית הונגרית ואל אזרחיה התייחסו כאל אזרחי אויב.

בחלוף הזמן שב הצבא האוסטרי וכבש את העיר. ר' משה ליבר חזר אל העיר עם עוד פליטים יהודים, ומיד פתח בחיפושים אחר רעייתו

הרוסים תקפו את העיר באש ארטילרית, וגרמו לשרפת בתי העיירה. התושבים המבוהלים נסו מבתיהם הבוערים. הרוסים שעטו פנימה, וכבשו את העיר במתקפת בזק. אנדרלמוסיה גדולה השתררה.

"מאז", נאנח האיש בשיברון לב, "אבדו עקבותיהם של רעייתי ושלושת בניי".

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

ציפייה וזעקה

כאשר מתקרים לסיומו של חודש הגאולה, חודש ניסן, גוברת ומתעצמת הזעקה על שהגאולה טרם באה. זכורים היטב הדברים הכואבים שהשמיע הרבי מליובאוויטש (אור לכ"ח בניסן תנש"א): "מתאספים עשרה (וכמה וכמה עשיריות) מישראל ביחד, ובזמן זכאי בנוגע לגאולה, ואף על-פי כן אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרך אצלם, רחמנא ליצלן, שמשיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא ליצלן!... אילו היו מתכוונים ומבקשים וצועקים באמת, בוודאי ובוודאי שמשיח כבר היה בא!".

על בעל 'ישמח משה' מסופר שלא היה מסיח דעתו לרגע מלקוות לביאת הגואל. צדיקי הדור אמרו עליו שהוא ניצוץ ירמיה הנביא, ויש אומרים שהוא עצמו אמר: "אל יפלא בעיניכם גודל אבלי ותוגתי על חורבן בית המקדש, כי אני הגבר ראיתי עוני עמי, על כן לא אוכל לשכוח אף לרגע ואקווה לה' יום יום". קודם פטירתו אמר: "לו הייתי יודע בימי נעוריי כי אזדקן ואלך ומשיח לא יבוא – לא הייתי יכול לחיות מרוב צער, ונפשי הייתה יוצאת, אך גודל ביטחוני ותקוותי החיוני עד היום".

"איפה הם?"

רבי לוי יצחק מברדיצ'ב אמר בראש השנה לפני התקיעות: "ריבוננו של עולם, אתה אמרת לנו 'יום תרועה יהיה לכם', ולכן תוקעים בניך מאה קולות בשני ימי הדין, זה כמה אלפי שנים. ואנו, ריבוננו של עולם, רבבות אלפי בני ישראל, זועקים ומבקשים כבר אלפי שנים – 'תקע בשופר גדול לחירותנו', תקיעה אחת בלבד... עד מתי נצפה לתקיעה זו?" ('קדושת לוי' בהוספות).

על בעל 'דברי חיים' מצאנו מסופר שפעם אחת, בסוף ימיו, אמר לאדם חשוב אחד בזה הלשון: "לו היה באפשרותי למצוא ולצרף אליי תשעה אוהבים, ידידים נאמנים, אשר לבבם כלבבי, היינו לוקחים עמנו לחם משנה באמתחותינו והיינו הולכים לשוח בשדה ולהפציר בתפילות ובתחנונים ולא נשוב אל בתינו עד אשר ישראל נושע בה' תשועת עולמים בגאולת עולם בביאת משיח בן דוד. אבל מה אעשה ולא אוכל למצוא אתי אנשים כאלה. אחד יש לי, המחוחן (בעל 'שם שלמה') מסטריזוב, אבל איפה הם השמונה האחרים?".

"עד מתי?"

ה'חפץ חיים' חי מתוך ציפייה וזעקה אדירה לגאולה. מסופר עליו כי בחצות הלילה, כשכל בני הבית ישנו את שנתם ובחוץ שררה דומייה, היה נכנס לחדרו ונועל את הדלת. אף לא היה מעלה אור בחדר. והיה שופך את שיחו ורחשו לבבו לפני הקב"ה: "כמה זמן עוד נחכה? עד מתי? הרי אנו כבר כולנו שבורים כחרס הנשבר! הבט והתבונן אם עוד תמצא לב יהודי אחד שלם". ופתאום החל להזעיק לעזרה את צדיקי הדור שהלכו למנוחת עולמים: "אייכם?!", היה צועק. "למה אתם מחשימים? הרי אתם צריכים להיות התובעים בעבורנו! נשמות קדושות, וכי כבר שכחתן הכול?!"

אך אם בכל הדורות זו הייתה זעקה בלבד בישר הרבי מליובאוויטש לעם ישראל כי עכשיו הגאולה היא כבר מציאות ודאית העומדת על סף הדלת ממש: "בוודאי ובוודאי ללא כל ספק וספק ספקא שכבר הגיע זמן הגאולה... עומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה" (שבת פרשת בלק תנש"א). דווקא משום כך נדרשת הזעקה הגדולה ביותר – שיסתיימו העיכובים האחרונים ושמשיח צדקנו יבוא תיכף ומיד.

ובניו. "כבר שנה שלמה אני מחפשת אחריהם!", בכה לפני הרבי, "העליתי חרס ביד! פניתי אל ארגוני סיוע בין לאומיים – ניסיתי את כל הכיוונים האפשריים – ואין בדל של מידע על אודותיהם. אנא רבי, אמור לי, האם אזכה לראות אי פעם את בני בתי?".

דממה מתוחה נתלתה בחדרו של הרבי. הוא השעין את ראשו על ידיו, אחוזו שרעפים ושקוע במחשבותיו. עשר דקות תמימות חלפו. איש לא דיבר בחדר. בעיניו של ר' משה ליבר נדמו הדקות לנצח.

פתאום התנער הצדיק, הרים את ראשו והביט בעיניים יוקדות בר' משה ליבר הנרגש. "איש צעיר!", קרא בקול רם, "אין לך סיבה לדאגה! ראיתי את בני משפחתך, את אשתך ואת ארבעת ילדיך – בינתיים נולדה לך בת – והם בריאים ושלמים!".

על פניו של ר' משה ליבר הופיעה הבעת תדהמה גדולה. עיניו נפערו לרווחה, והוא התקשה לעכל את משמעות הדברים. האומנם שמעו אוזניו נכונה?! לדברים מפורשים מאלה לא ייחל בחלומותיו הוורודים ביותר. במהרה התעשת וביקש לנצל את שעת הכושר. הוא פנה אל הצדיק בדמעות של תקווה: "רבי, אנא אמור לי מתי אזכה לראות אותם!".

"בעוד שלושה ימים!", נקב הרבי במועד מפורש. "אשתך וילדיך יבואו לעיר הזאת, ותאחדו מתוך שמחה, בריאים ושלמים!".

שלוש יממות של המתנה נרגשת חלפו על ר' משה ליבר. לא היה לו צל של ספק כי הבטחת הרבי תתממש. ואכן, דבר מדבריו לא נפל ארצה: בדיוק כעבור שלושה ימים, כפי שניבא, באו לעיר אשתו וארבעת ילדיה – ובהם תינוקת שנולדה במרוצת הזמן ושאותה לא הכיר כלל.

בחלוף ההתרגשות הראשונית סיפרו זה לזה את המאורעות שעברו עליהם בתקופת הנתק הממושכת. האישה סיפרה כי היא וילדיה נפלו בשבי הרוסים כשכבשו את העיר, וככל שהחריפה המלחמה אסרו עליהם הרוסים לשוב לשטה אוסטריה. "רק לפני שלושה ימים", הוסיפה בהתרגשות, "קיבלנו אישור מן הרוסים לחצות את הגבול לאזור שנכבש בידי הצבא האוסטרי, ויכולנו להגיע לכאן!".

"לפני שלושה ימים!", חזר אחריה בעלה, נרעש ומשתאה, "הלוא זה היה בדיוק בשעה שבה הייתי בחדרו של הצדיק! עיני הצופיות למרחקים חזו הכול בבהירות!".

(על-פי 'צבי תפארה')

"נוסעים לציון?", שאל השגריר

תורה בחברותא

את פרידמן ליווה בביקורו בציון הרב זלמן וולוביק, שליח חב"ד בפייבטאון, ניריורק. השניים מקיימים קשרי ידידות כבר שנים רבות, ופרידמן משתתף בפעילות בית חב"ד ואף לומד תורה בחברותא עם השליח. "התפללנו וביקשנו שיצליח בשליחותו למען עם ישראל ויקדש שם שמים", אמר לנו הרב וולוביק. אין זו הפעם הראשונה שהם באים למקום. זמן קצר לאחר ההכרזה על מינויו מיהר פרידמן לשגר מסרון לרב וולוביק: "נוסעים לציון?".

"יש כאן השגחה פרטית מופלאה שיהודי חם כל-כך, גאה כל-כך במורשת ישראל, מחובר בכל נימי נפשו לארץ ישראל, ימשש בתפקיד החשוב והמכריע", אמר הרב וולוביק ומתקשה להסתיר את התרגשותו.

מצהיר ולא נשבע

בבוקר יום רביעי, שעות אחדות לאחר התפילה בציון, נסע פרידמן לבית הלבן, שם נערך טקס ההשבעה, בהשתתפות סגן הנשיא מייק פנס. "החלטת טראמפ למנות את פרידמן לשגריר היא סימן ברור ביותר למחויבות הנשיא לישראל ולעם היהודי", אמר פנס. טראמפ עצמו שיגר את ברכתו בהצהרה פומבית שהפיץ.

הוא נכנס לאולם המבקרים הסמוך לציון הרבי מליובאוויטש בניו-יורק, נטל עט כחול ודף לבן חלק, והתיישב ליד השולחן השלישי. שם הצטנף וכתב את משאלות לבו, שאותן יקרא בעוד זמן קצר, כשיעמוד ליד ציונו של הרבי.

כיפה לראשו ואת גופו עוטף קפוצ'ון חמים. מזג האוויר בחוץ קריר, אולם בפנים האווירה חמה ונעימה. בעוד הגשם מכה בעוצמה על הגג האורח מעלה את בקשותיו על הכתב. איש מהנוכחים אינו מכיר. עוד יהודי אורח, אחד מתוך אלפים הבאים למקום מדי יום בימו.

צלח את ההתנגדות

זה היה לפני כשלושה שבועות, בראש חודש ניסן. האיש הוא עורך הדין דייוויד פרידמן, או בשמו המלא דוד-מלך פרידמן, שגריר ארה"ב בישראל, שנבחר במינוי אישי של נשיא ארה"ב, דונלד טראמפ.

גורמים במפלגה הדמוקרטית חברו לארגוני שמאל ולכלי תקשורת בארה"ב וישראל, וניסו לסכל את מינויו של פרידמן, לקראת אישור הסנאט. הללו לא יכלו לשאת כי יהודי שומר מצוות ואוהב ישראל יתמנה לשגריר. אך הוא צלח את המשוכה. במהלך השימוע בסנאט נשאל שאלות נוקבות, והשיב עליהן אחת לאחת.

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

להתפלל שתוי

שאלה: אדם ששתה יין או משקה אלכוהולי אחר האם הוא רשאי להתפלל?

תשובה: חכמים קבעו שאדם ששתה רביעית יין (86 גרם, או משקה בכמות אלכוהול דומה), אל יתפלל לכתחילה עד שתפוג השפעת היין, אפילו אם בתוך כך יעבור זמן התפילה.

אם שתה יותר מכך, הבדיקה היא אם הוא יכול לדבר לפני אדם נכבד בלי לטעות. אם הוא יכול, הוא נקרא 'שתוי' ובדיעבד תפילתו תפילה; ואם אינו יכול, נקרא 'שיכור', ואם עבר והתפלל - "תפילתו תועבה", וכאילו עבד עבודה זרה, וצריך לחזור ולהתפלל כשיחזור לצלילותו.

קריאת שמע וברכותיה דינו כתפילת העמידה, אבל את שאר הברכות רשאי לברך גם כשהוא שיכור, אלא אם כן הוא 'שיכור כלוט', שדעתו משובשת לגמרי.

פרידמן (משמאל) והרב וולוביק כותבים את משאלותיהם

בין הידידים הרבים שבאו לאירוע היה גם הרב וולוביק. הוא נראה מאושר ביום חגו של ידידו. "פרידמן חבש כיפה לאורך כל הטקס, כיהודי גאה, וגם נאוומו ביטא תמיכה בישראל, בלי חששות", סיפר הרב וולוביק. ההפתעה הגדולה הייתה כשפרידמן אמר 'מצהיר' במקום 'נשבע', דבר שמלמד על דבקותו בתורה, האוסרת שבעה. "דייוויד הוא קודם כול ולפני הכול - יהודי. במרוצת השנים הספקנו ללמוד כמה פעמים את התנ"ך. אין פלא שגם התנהלותו בטקס בבית הלבן הייתה על-פי התורה".

פנטס בלעדי!

שב תריס
הביטחון והבטיחות
בידיים שלכם

מערכת להפעלת תריסים חשמליים בשבת
באופן ידני בעת הצורך.
באישור רבנים ראשיים ופוסקי הדור

052-3211839 www.halevisys.co.il

חדש!

קשקפיס

מהפכת מחירי המשקפיים של ישראל

המחיר הזול בארץ!

*** חדש בירושלים!!! ***

קשקפיס
מרכז מרכזי למשקפים

רח' יקותיאל אדם 2 פסגת זאב (ליד זול ובגדול), טל' 02-5911-998
רח' אהרונביץ 10 בני ברק, טל' 03-651-8811

4 פעמים ח"י שישי מעם שנייה...

כאן תשקיע - בקנייה תחסוך.

